

174

OŚWIADCZENIE RZĄDOWE

z dnia 15 grudnia 1955 r.

w sprawie ratyfikacji przez Polskę Konwencji o ochronie ofiar wojny, podpisanych w Genewie dnia 12 sierpnia 1949 r.

Podaje się niniejszym do wiadomości, że zgodnie z art. 57 Konwencji Genewskiej o polepszeniu losu rannych i chorych w armiach czynnych, art. 56 Konwencji Genewskiej o polepszeniu losu rannych, chorych i rozbitków sił zbrojnych na morzu, art. 137 Konwencji Genewskiej o traktowaniu jeńców wojennych oraz art. 152 Konwencji Genewskiej o ochronie osób cywilnych podczas wojny, podpisanych w Genewie dnia

12 sierpnia 1949 roku, złożone zostały Rządowi Szwajcarskiemu dnia 26 listopada 1954 roku polskie dokumenty ratyfikacyjne powyższych Konwencji.

Jednocześnie podaje się do wiadomości, że następujące kraje złożyły swoje dokumenty ratyfikacyjne lub przystąpiły do wymienionych Konwencji:

Szwajcaria 31 marca 1950 r.,

Jugosławia 21 kwietnia 1950 r.

z zastrzeżeniami uczynionymi przy podpisaniu,

Monako 5 lipca 1950 r.

Liechtenstein 21 września 1950 r.,

Chile 12 października 1950 r.,

Indie 9 listopada 1950 r.,

Czechosłowacja 19 grudnia 1950 r.

z zastrzeżeniami uczynionymi przy podpisaniu,

Watykan 22 lutego 1951 r.,

Filipiny — Konwencja I 7 marca 1951 r.,

Filipiny — Konwencje II, III i IV 6 października 1952 r.,

Liban 10 kwietnia 1951 r.,

Jordania 29 maja 1951 r.,

Pakistan 12 czerwca 1951 r.

z następującymi zastrzeżeniami co do art. 44 oraz art. 68
ustęp 2 Konwencji o ochronie osób cywilnych podczas wojny:

„Każda osoba podlegająca ochronie, będąca obywatelem *de jure* państwa nieprzyjacielskiego, przeciwko której podjęto lub zamierzono podjąć akcję zgodnie z art. 41, polegającą na wyznaczeniu przymusowego miejsca zamieszkania lub internowania, albo zgodnie z innymi przepisami, na podstawie tego, iż jest ona obywatelem państwa nieprzyjacielskiego, uprawniona będzie do przedłożenia mocarstwu zatrzymującemu lub zależnie od przypadku innemu właściwemu sądowi albo organowi administracyjnemu, który może zająć się sprawą tej osoby, dowodów, iż nie korzysta ona z ochrony jakiegokolwiek państwa nieprzyjacielskiego; przy czym przy podejmowaniu odpowiedniej akcji w drodze wstępnego zarządzenia lub zależnie od przypadku w drodze jego zmiany należy dać pełną wiarę tej okoliczności, jeśli została ona ustalona czy to na podstawie dalszego badania, czy też bez dalszego badania przez Mocarstwo zatrzymujące.

Rząd Pakistanu przyłącza się do zastrzeżeń uczynionych przez Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Północnej Irlandii i zastrzega sobie prawo wymierzania kary śmierci zgodnie z postanowieniami art. 68 ustęp 2, bez względu na to, czy wymienione w nim przestępstwa podlegają karze śmierci według ustawodawstwa obowiązującego na okupowanym terytorium w chwili rozpoczęcia okupacji”.

Dania 27 czerwca 1951 r.,

Francja 28 czerwca 1951 r.,

Izrael 6 lipca 1951 r.

z zastrzeżeniami uczynionymi przy podpisaniu,

Norwegia 3 sierpnia 1951 r.,

Włochy 17 grudnia 1951 r.,

Unia Południowo-Afrykańska 31 marca 1952 r.,

Gwatemala 14 maja 1952 r.,

Hiszpania 4 sierpnia 1952 r.

utrzymując w mocy drugie zastrzeżenie złożone przy podpisaniu o treści następującej:

„Przez „obowiązujące prawo międzynarodowe” (art. 99) Hiszpania rozumie, że przyjmuje tylko takie prawo, które posiada źródła umowne lub które zostało uprzednio opracowane przez organizacje, w których uczestniczy”.

Belgia 3 września 1952 r.,

Meksyk 29 października 1952 r.,

Egipt 10 listopada 1952 r.,

Japonia 21 kwietnia 1953 r.,

Salwador 17 czerwca 1953 r.,

Luksemburg 1 lipca 1953 r.

wycofując zastrzeżenia złożone przy podpisaniu Konwencji o traktowaniu jeńców wojennych,

Austria 27 sierpnia 1953 r.,

San Marino 29 sierpnia 1953 r.,

Syria 2 listopada 1953 r.,

Nikaragua 17 grudnia 1953 r.,

Szwecja 28 grudnia 1953 r.,

Turcja 10 lutego 1954 r.,

Liberia 29 marca 1954 r.,

Kuba 15 kwietnia 1954 r.,

Związek Radziecki 10 maja 1954 r.

z zastrzeżeniami uczynionymi przy podpisaniu,

Rumunia 1 czerwca 1954 r.

z zastrzeżeniami uczynionymi przy podpisaniu,

Bulgaria 22 lipca 1954 r.

z zastrzeżeniami uczynionymi przy podpisaniu,

Ukraina 3 sierpnia 1954 r.

z zastrzeżeniami uczynionymi przy podpisaniu,

Białoruś 3 sierpnia 1954 r.

z zastrzeżeniami uczynionymi przy podpisaniu,

Holandia 3 sierpnia 1954 r.

z zastrzeżeniami uczynionymi przy podpisaniu,

Węgry 3 sierpnia 1954 r.

z zastrzeżeniami uczynionymi przy podpisaniu,

Ekwador 11 sierpnia 1954 r.,

Tajland 28 grudnia 1954 r.,

Finlandia 22 lutego 1955 r.,

Stany Zjednoczone 2 sierpnia 1955 r.

z zastrzeżeniem uczynionym przy podpisaniu Konwencji o ochronie osób cywilnych podczas wojny, dotyczącym art. 68 ustęp 2, oraz z następującym zastrzeżeniem:

„Ratyfikując Konwencję Genewską o polepszeniu losu rannych i chorych w armiach czynnych Stany Zjednoczone

czynią to z zastrzeżeniem, że bez względu na jakiegokolwiek przeciwne postanowienie lub postanowienia wymienionej Konwencji żaden z jej przepisów nie uczyni nielegalnym używania lub prawa używania w Stanach Zjednoczonych oraz na ich terytoriach i w ich posiadłościach godła, znaków, insygniów lub słów Czerwonego Krzyża, których używanie było legalne według prawa wewnętrznego i rozpoczęło się przed 5 stycznia 1905 r., byle tylko to używanie przez użytkowników sprzed 1905 r. nie rozciągało się na umieszczanie godła, znaków i insygniów Czerwonego Krzyża na samolotach, statkach, pojazdach, budowlach i innych budynkach lub gruntach“.

Minister Spraw Zagranicznych: *St. Skrzyszewski*